

Arrest

nr. 236 416 van 5 juni 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 30 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 3 juni 2019 dient de verzoekende partij een verzoek tot internationale bescherming in.

1.2. Op 19 december 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot niet-ontvankelijkheid van voormeld verzoek omdat verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“NIET-ONTVANKELIJK VERZOEK (INTERNATIONALE BESCHERMING IN EEN ANDERE EU LIDSTAAT)

T. G., D. (..)

Nationaal nummer: xxxxxxxxxxxxxx

CG nummer: xxxxxx

DVZ nummer: xxxxxx

Asielaanvraag: 03/06/2019

Overdracht CGVS: 25/07/2019

U werd op 04/12/2019 van 09h02 tot 10h30 gehoord voor het CGVS in het bijzijn van een tolk die de taal Tigrinya machtig is en in de aanwezigheid van uw advocaat mr. Bibikulu loco mr. Docquir.

A. Feitenrelaas

U bent een staatsburger van Eritrea en uw origine is Tigrinya. U bent afkomstig van Senafe in de zoba Debub. U heeft tot de 8ste graad gestudeerd. U bent aanhanger van het protestantisme dat niet toegelaten is in uw land. In 2008 was u aanwezig op het huwelijksfeestje van een familielid toen u werd gearresteerd. U werd overgebracht naar Sawa waar u een militaire training kreeg. U diende hierna de militaire dienst aan te vatten maar toen u uw divisie verliet werd u gevat en in de gevangenis opgesloten. U kon eind 2011 ontsnappen en vluchtte naar Europa.

Eind 2012 kwam u aan in Italië. U had er een auto ongeval en werd opgenomen in het hospitaal waar u twee operaties aan uw been onderging. Sindsdien kent u ook ernstige geheugenproblemen. In Italië leefde u op straat of kon u als het koud was slapen in een christelijke kerk. U kreeg ook hulp van vrijwilligers. U kreeg in Italië geen rechten en kreeg er geen hulp. Men had een metalen staaf in uw been geplaatst dat diende te worden verwijderd. U had echter uw medische documenten m.b.t. de operaties verloren en kon geen beroep doen op het hospitaal. U reisde naar Duitsland waar u bij een kennis kon verblijven. U kon er echter geen medische hulp krijgen omdat u niet over documenten beschikte. U keerde hierop terug naar Italië waar u hetzelfde leven als voorheen leidde. In juni 2019 kwam u naar België waar u op 03/06/2019 uw verzoek tot internationale bescherming indiende.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Zo gaf u in het kader van de vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' Dienst Vreemdelingenzaken nergens aan dat er elementen of omstandigheden zouden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (zie Vragenlijst BPN DVZ). Bij bevraging voor het CGVS over uw leven in Italië het CGVS stelde u (CGVS p. 4) sinds een verkeersongeval bij het begin van uw verblijf in Italië ernstige geheugenproblemen te hebben en dat u zich niet kan herinneren of u voor u naar België kwam in een andere E.U.-lidstaat een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Er moet worden opgemerkt dat u hieromtrent geen enkel medisch attest voorlegt waaruit blijkt dat uw cognitieve geheugen dermate zou verstoord zijn dat u niet in staat zou zijn om coherente en consistente verklaringen af te leggen. Van een persoon die verklaart zijn land te hebben verlaten uit vrees voor zijn leven en vrijheid, en die stelt dat hij dergelijke zeer erge geheugenproblemen kent - u stelt immers zich niks meer te herinneren van uw leven in Italië - kan toch verwacht worden dat hij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp zou inroepen om zijn problemen te staven en/of te laten behandelen, hetgeen u nagelaten heeft om te doen. Ook moet worden vastgesteld dat u van deze ernstige geheugenproblemen helemaal geen melding maakte bij de DVZ waardoor de beweringen die u hieromtrent maakte voor het CGVS op ernstige wijze worden ondermijnd. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit de documenten in uw administratief dossier blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Volgens het "Eurodac Search Result" dat in uw administratief dossier werd gevoegd, werd u immers reeds internationale bescherming verleend in een andere lidstaat van de Europese Unie in de loop van de voorbije drie jaar (zie de nota "Eurodac Hit 'M'", waarvan kopie in uw administratief dossier, als interpretatie-instrument van uw "Eurodac Search Result").

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming in een andere lidstaat van de Europese Unie geniet, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming, en in het licht van de vaststelling dat de commissarisgeneraal heeft aangetoond dat een andere lidstaat van de Europese Unie u reeds internationale bescherming heeft verleend, hebt u voor het CGVS nagelaten om te duiden in welke staat

u reeds dergelijke bescherming geniet. Voor het CGVS stelde u immers (CGVS p. 4-5) dat u nooit een verzoek tot internationale bescherming in Italië of elders in de E.U. heeft gedaan en u er nooit verblijfsdocumenten heeft gehad. Bij confrontatie met bovenvermelde informatie waaruit blijkt dat u éénmaal in 2012 een verzoek indiende in Italië én driemaal in 2016 een verzoek indiende in Duitsland, stelde u hiervan niks te weten en verwees u naar de geheugenproblemen die u zou ondervinden. Zoals gezegd kan aan deze bewering niet zo maar geloof worden gehecht aangezien u hiervan totaal geen melding maakte bij de DVZ en evenmin enige objectieve bewijsstukken aanbrengt die dit aantonen. Bij confrontatie met de bovenvermelde informatie stelde u dat men er misschien uw vingerafdrukken had genomen na het ongeval toen u bewusteloos was maar bleef u er bij dat u er geen beschermingsstatus had, dat u er anders wel zou gebleven zijn. U werd verder geconfronteerd met uw verklaringen bij de DVZ (Vragenlijst pt. 3.5; Verklaring DVZ pt. 22) waaruit overduidelijk blijkt dat u een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in Italië, dat u er werd erkend, én dat u in Italië documenten heeft ontvangen. U bleef dit echter voor het CGVS ontkennen. Nogmaals geconfronteerd met uw duidelijke verklaring bij de DVZ wat betreft uw leven in Italië -"Ik heb documenten ontvangen in Italië, maar moest elders slapen en ze werden gestolen"-, bleef u voor het CGVS vage beweringen uitten zoals "ik zei dat ik niet zeker ben dat ik er documenten heb gekregen... en misschien zijn de documenten gestolen van mij". Dergelijke houding strookt niet met de medewerkingsplicht die kan worden verwacht van een persoon die om internationale bescherming verzoekt.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u gelden (CGVS p. 6) dat u Italië heeft verlaten omwille van de moeilijke levensomstandigheden.

Vooreerst moet opgemerkt worden, dat u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming heeft tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt internationale bescherming verkregen in Italië. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Wat betreft de door u aangehaalde moeilijke levensomstandigheden in Italië (medische problemen, geen woonst, geen werk, geen inkomsten) moet worden opgemerkt dat u meermaals aanhaalt (zie CGVS p. 7-8) dat u in Italië deze problemen ondervond daar u geen rechten had en geen hulp kreeg omdat u er over geen documenten beschikte en illegaal verbleef. De geloofwaardigheid van deze beweringen wordt echter op manifeste wijze ondermijnd door de hierboven gemaakte vaststelling dat u in Italië weldegelijk een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend, dat u er erkend bent, én dat u er over documenten beschikte. U verhindert aldus het CGVS om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot uw levenswandel en levensomstandigheden in Italië, en om vast te stellen dat u deze lidstaat zou hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, waardoor u geenszins voldoet aan de medewerkingsplicht die op u rust. Veel zeggend is ook uw verklaring (CGVS p. 5) dat indien u in Italië een beschermingsstatuut zou hebben gehad u niet naar België zou zijn gekomen. Evenzo is uw verklaring (CGVS p. 7) dat toen u in Duitsland was bij andere erkende Eritreeërs kon verblijven maar dat u er niet kon blijven o.a. door de stress die u had, en dat u gemakkelijk kon verblijven bij de mensen die u hielpen in Italië, dat het daar beter was. Wat uw medische problemen betreft blijkt uit uw verklaring (CGVS p. 6-7) dat u na het ongeval weldegelijk een beroep kon doen op de medische zorgen in Italië, u werd immers tweemaal geopereerd, verbleef drie maanden in het hospitaal, en diende hiervoor niks te

betalen. Er diende nog een metalen staaf uit uw been verwijderd te worden maar u stelt (CGVS p. 8) dat omdat u niet meer in het bezit was van uw medische documenten geen medische hulp meer kon krijgen. U heeft zich echter nooit nog aangeboden bij een instantie om te proberen medische hulp te krijgen, waarmee u aldus niet aantoonst dat u in Italië medische zorgen werden ontzegd. Gevraagd wat u heeft ondernomen om hulp te krijgen of uw rechten te doen gelden, antwoordt u (CGVS p. 6) dat u hieromtrent nooit zelf iets heeft geprobeerd. Wat betreft het verkeersongeval dat u er had verklaart u (CGVS p. 7) geen klacht te hebben ingediend aangezien niet wist wie de dader was, hetgeen uiteraard niet kan worden weerhouden als verschoningsgrond. U heeft ook nooit iets ondernomen om te proberen een woonst te bekomen (CGVS p. 8).

Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat u in Italië, nadat u een internationale beschermingsstatus werd toegekend, basisvoorzieningen werd ontzegd of dat deze voorzieningen niet beschikbaar zouden zijn voor personen met een internationale beschermingsstatus. Evenmin blijkt dat u voldoende inspanningen heeft geleverd om de rechten die met deze status gepaard gaan te doen gelden.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Italië loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Italië, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X).

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Italië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In twee middelen betoogt de verzoekende partij als volgt:

"3.1. eerste middel

Schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève; Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;

Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Schending artikel 3 EVRM juncto Schending artikel 48/4,§2, b en c van de vreemdelingenwet:

Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

zich buiten het land van herkomst bevinden;

een gegronde vrees voor vervolging hebben;

"omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging".

de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Deze elementen toegepast op verzoeker:

zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend, een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Verzoeker moest zijn land van herkomst verlaten omdat hij vreesde vervolgd te worden.

Verzoeker meent dat ze bij een eventuele terugkeer naar Italië zal onderworpen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Dat dit middel gegrond is.

Tweede middel: Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verweerster heeft de asielaanvraag van verzoeker afgewezen omdat verzoeker in Italië over een bescherming zou beschikken.

Verzoeker is niet akkoord met deze stelling omdat hij in Italië een miserabel leven had.

Het is beter om terug te keren naar zijn land dan in z'n miserabele omstandigheden te leven.

Verzoeker heeft het genoeg gehad met zijn (slaven) leven in Italië. Verzoeker verkiest de vervolging in Italië dan z'n mensonterend leven in Italië.

Het gaat over een objectief verifieerbaar gegeven. Iedereen weet hoe miserabel het leven van de vluchtelingen in Italië is.

Voor degene die niet op de hoogte zijn, wenst verzoeker te verwijzen naar de hieronder staande rapporten:

De asielprocedure, opvangmogelijkheden en de situatie van de mensen die al internationale bescherming gekregen hebben.

Verzoeker meent dat in het geval van Italië sprake is van systematisch onvermogen om bijstand en structuren te bieden aan personen die internationale bescherming genieten.

Ter staving hiervan wenst verzoeker te verwijzen naar de volgende rapporten:

August 20161SFH - Schweizerische Flüchtlingshilfe

Italy

Report on the situation of asylum seekers and refugees, esp. Dublin returnees Aufnahmbedingungen in Italien; Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien (Special or Analytical Report, German)

https://www.ecoi.uet/en/file/loccil/096033/90_1472034789_160815-sfh-berichtitalien-aufnahmebedinaunaen-final.pdf

Another serious critical issue needs to be added to the problem of the delayed or even failed access to the reception system by asylum seekers: those who have obtained international or humanitarian protection who are forced to leave the reception places without having completed a social inclusion - first of all housing and work inclusion. The current normative framework does not provide for a period of stay in the reception system after the international or humanitarian protection has been obtained. The "National plan for integration", which should provide a framework for national policies for social inclusion of refugees⁹ in the fields of housing, training, work and health assistance, has not yet been arranged by the National Coordinating Table in the Interior Ministry¹⁰, two years after its promulgation. To the structural limits of social inclusion policies for asylum seekers and refugees, we need to add the weakness of the concrete action implemented within the territorial reception projects, especially the temporary and extraordinary ones. CAS are mainly managed by actors lacking experience in protection and reception programmes for asylum seekers and refugees, and in the absence of clear and homogenous guidelines for the entire national territory. The shortcomings and lack of integration policies

for migrants leaving the extraordinary reception centres demonstrated all its negative effects when the "North Africa Emergency" programme closed and, between 2012 and 2013, over 18.000 people, mainly beneficiaries of a permit to stay for humanitarian reasons¹¹, left the reception system relying on the sole supporting measure consisting of an ad hoc payment of 500 euros¹². On the other hand, also the rate of effective social inclusion recorded among the refugees leaving the SPRAR projects - slightly less than 32% of the 6,000 who left in 2014, four percentage points below the previous

Although according to Italian legislation asylum seekers and refugees are entitled to the registration with the National Health Service and to medical assistance in the same way as Italian citizens, the access to this right is seriously limited by the conditions of social marginalization that this population experiences in our country, in particular inside informal settlements²⁰.

<https://www.aerzte-ohne->

[grenzen.de/sites/germanv/files/attachments/aerzte_ohne_grenzen_Out_of_sight_report.pdf](https://www.aerzte-ohne-grenzen.de/sites/germanv/files/attachments/aerzte_ohne_grenzen_Out_of_sight_report.pdf)

7 7 January 2019 / HRW - Human Rights Watch

Italy

Annual report on the human rights situation in 2018

World Report 2019- Italy (Periodical Report, English)

In October, prosecutors charged the mayor of Riace, in southern Italy, with irregularities in what was widely held as a model integration project for asylum seekers and refugees.

Episodes of racist violence marked the year. In February, one month before the national elections, a former League candidate in local elections shot and wounded six immigrants in Macerata, central Italy.

<https://www.ecoi.net/en/document/2002229.html>

Verzoeker meent dat hij zich als een vreemdeling niet veilig voelt in Italië.

Dakloos

"In Italië kennen we vluchtelingen die geen dak boven hun hoofd hebben", zegt Kila Tampwu, die voor de Italiaanse Raad voor Vluchtelingen werkt. "Het is niet gemakkelijk om te komen voor je rechten als je geen wet hebt die je gelijk geeft. Je kan erkend zijn als vluchteling, maar uit dat statuut vloeien geen rechten voort." Volgens de Vluchtelingenraad krijgen in Italië maar 3000 erkende vluchtelingen bijstand in gespecialiseerde centra.

<https://www.mo.be/artikel/conaolese-vluchtelingen-italie-wachten-bana-af>

Verzoeker meent dat hij bij een eventuele terugkeer naar Italië onderworpen zal worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker werd na de toekenning van de internationale bescherming door Italië in steek gelaten door de overheid.

Verweerster stelt dat mensen die internationale bescherming gekregen hebben meer recht dan de asielzoekers.

Verzoeker meent dat verweerster heeft nagelaten om rekening te houden met de werkelijkheid.

Het is niet belangrijk wat in de wet staat. Het is belangrijk of deze wet correct toegepast wordt door de Italiaanse overheid.

Bovendien is verzoeker ziek en zorgbehoevend. Verzoeker heeft 2 keer geopereerd geweest en het is voor hem zeer moeilijk om werk te vinden.

Een dergelijke handelwijze komt neer op een schending van het"

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij internationale bescherming heeft gekregen in Italië (adm. doss., map landeninformatie, Eurodac Search Result en "NOTA CGVS DATUM 12/10/2018 BETREFT: EUODAC HIT "M""; verklaring DVZ 23 juli 2019, rubriek 22). Hoewel verzoekende partij dit tijdens haar onderhoud bij de commissaris-generaal ontkende, blijkt thans uit voorliggend verzoekschrift niet dat zij in deze ontkenning volhardt. De Raad benadrukt dat uit de gegevens van het administratief dossier duidelijk naar voren komt dat verzoekende partij in Italië wel een beschermingsstatus heeft.

In dit verband stelt de bestreden beslissing het volgende:

“Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Italië, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X).”

2.3.1. In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoekende partij, die internationale bescherming geniet in Italië, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoekende partij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de status van verzoekende partij een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoekende partij er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan verzoekende partij toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU-lidstaat verleend werd, in casu Italië, te weerleggen. Dit kan verzoekende partij slechts door concreet aan te tonen dat de door Italië geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Italië sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor de terugkeer van verzoekende partij naar Italië tot gevolg heeft dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoekende partij niet in staat is om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en haar in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is

dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 90 e.v.).

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Italië van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Italië verleend werd, te weerleggen.

In voorliggend geval blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat verzoekende partij niet aantoonde dat de bescherming die haar in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoekende partij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië.

De bestreden beslissing duidt op pertinente en correcte wijze het volgende aan:

“Vooreerst moet opgemerkt worden, dat u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming heeft tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt internationale bescherming verkregen in Italië. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Wat betreft de door u aangehaalde moeilijke levensomstandigheden in Italië (medische problemen, geen woonst, geen werk, geen inkomsten) moet worden opgemerkt dat u meermaals aanhaalt (zie CGVS p. 7-8) dat u in Italië deze problemen ondervond daar u geen rechten had en geen hulp kreeg omdat u er over geen documenten beschikte en illegaal verbleef. De geloofwaardigheid van deze beweringen wordt echter op manifeste wijze ondermijnd door de hierboven gemaakte vaststelling dat u in Italië weldegelijk een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend, dat u er erkend bent, én dat u er over documenten beschikte. U verhindert aldus het CGVS om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot uw levenswandel en levensomstandigheden in Italië, en om vast te stellen dat u deze lidstaat zou hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, waardoor u geenszins voldoet aan de medewerkingsplicht die op u rust. Veel zeggend is ook uw verklaring (CGVS p. 5) dat indien u in Italië een beschermingsstatuut zou hebben gehad u niet naar België zou zijn gekomen. Evenzo is uw verklaring (CGVS p. 7) dat toen u in Duitsland was bij andere erkende Eritreeërs kon verblijven maar dat u er niet kon blijven o.a. door de stress die u had, en dat u gemakkelijk kon verblijven bij de mensen die u hielpen in Italië, dat het daar beter was. Wat uw medische problemen betreft blijkt uit uw verklaring (CGVS p. 6-7) dat u na het ongeval weldegelijk een beroep kon doen op de medische zorgen in Italië, u werd immers tweemaal geopereerd, verbleef drie maanden in het hospitaal, en diende hiervoor niks te

betalen. Er diende nog een metalen staaf uit uw been verwijderd te worden maar u stelt (CGVS p. 8) dat omdat u niet meer in het bezit was van uw medische documenten geen medische hulp meer kon krijgen. U heeft zich echter nooit nog aangeboden bij een instantie om te proberen medische hulp te krijgen, waarmee u aldus niet aantoonst dat u in Italië medische zorgen werden ontzegd. Gevraagd wat u heeft ondernomen om hulp te krijgen of uw rechten te doen gelden, antwoordt u (CGVS p. 6) dat u hieromtrent nooit zelf iets heeft geprobeerd. Wat betreft het verkeersongeval dat u er had verklaart u (CGVS p. 7) geen klacht te hebben ingediend aangezien niet wist wie de dader was, hetgeen uiteraard niet kan worden weerhouden als verschoningsgrond. U heeft ook nooit iets ondernomen om te proberen een woonst te bekomen (CGVS p. 8).

Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat u in Italië, nadat u een internationale beschermingsstatus werd toegekend, basisvoorzieningen werd ontzegd of dat deze voorzieningen niet beschikbaar zouden zijn voor personen met een internationale beschermingsstatus. Evenmin blijkt dat u voldoende inspanningen heeft geleverd om de rechten die met deze status gepaard gaan te doen gelden.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Italië loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.”

Verzoekende partij - die het in essentie oneens is met de bestreden beslissing - slaagt er evenwel niet in de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten, nu zij slechts algemene landeninformatie aanhaalt met betrekking tot toegang tot huisvesting, de arbeidsmarkt, integratie, en episodes van racisme tegen in Italië erkende vluchtelingen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Italië, blijft verzoekende partij in gebreke om aan te tonen dat haar levensomstandigheden in Italië de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar Italië buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen over verzoekers persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissing.

Zo blijkt dat verzoekende partij verklaarde dat haar moeilijke levensomstandigheden ingegeven werden door het feit dat zij in Italië niet over documenten beschikte en er illegaal verbleef. Evenwel wordt de geloofwaardigheid van deze verklaring volledig ondermijnd door de vaststelling dat zij in Italië wel degelijk internationale bescherming genoot en er over documenten beschikte. De commissaris-generaal wijst er ook terecht op dat het veelzeggend is dat verzoekende partij verklaarde niet naar België te zijn gekomen indien zij in Italië over een beschermingsstatus zou hebben beschikt. Verder verklaarde verzoekende partij ook dat het verblijf in Italië – in tegenstelling tot haar verblijf in Duitsland – beter was omdat zij in Italië gemakkelijk kon verblijven bij de mensen die haar daar hielpen.

Ook wat betreft haar aangehaalde medische problemen blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij dat zij wel degelijk een beroep kon doen op medische zorgen in Italië en dat tevens blijkt dat zij zich nadien nooit nog heeft aangeboden bij een instantie om medische hulp te verkrijgen. Zo blijkt uit haar verklaringen dat zij in Italië een verkeersongeval heeft gehad waarvoor zij aldaar tot twee keer toe gratis geopereerd is geworden. Zij stelde nog dat er nog een metaal in haar been zit dat nog moet worden verwijderd (gehoorverslag CGVS, pp. 5 en 8). Op de vraag of ze nog teruggekeerd is naar het Italiaanse hospitaal om dit verder te laten behandelen antwoordde verzoekende partij “nee” (gehoorverslag CGVS, p. 8). Verzoekende partij toont aldus niet aan dat haar in Italië medische zorgen werden ontzegd. Haar betoog bovendien in het verzoekschrift dat zij thans “ziek en zorgbehoevend” is wordt door geen enkel medisch attest ondersteunt. Zo heeft de verwerende partij er ook terecht op gewezen dat ondanks haar beweerde geheugenproblemen verzoekende partij nagelaten heeft medische/psychologische hulp in te roepen en verder dat zij bij dienst vreemdelingenzaken ook geen enkele melding heeft gemaakt van deze geheugenproblemen hetgeen haar beweringen daaromtrent ernstig ondermijnt.

Verder blijkt ook uit de verklaringen van verzoekende partij dat zij nooit enige poging heeft ondernomen om hulp te krijgen of haar rechten te doen gelden, zij heeft ook nooit geprobeerd een woonst te bekomen. De Raad benadrukt dat in deze kan worden verwacht dat verzoekende partij zelfstandig op zoek gaat naar een woning in Italië. Uit haar verklaringen kan niet blijken dat zij hier de nodige inspanningen voor heeft gedaan.

Verzoekende partij kan derhalve niet in alle redelijkheid stellen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Verzoekende partij toont niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Italië in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Dat de levensomstandigheden in Italië moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien heeft verzoekende partij evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat zij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Italië werd verleend, kan stellen.

Ter terechtzitting betoogt de advocaat van verzoekende partij nog dat Italië ook getroffen is door COVID-19 en dat dit voor verzoekende partij problemen kan stellen bij terugkeer nu het niet zeker is dat zij aldaar nog opgevangen kan worden. De advocaat van verzoekende partij houdt het evenwel op een niet-gestaafd betoog en toont geenszins *in concreto* aan dat de gezondheidsproblematiek in Italië die gelieerd is aan de uitbraak van de coronapandemie van die aard is dat verzoekende partij er dreigt te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

De stelling dat verzoekende partij in geval van terugkeer naar Italië zal blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat verzoekende partij in concreto aantoont dat zij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

2.4. In acht genomen wat vooraf is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekende partij geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Italië.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekende partij de kans kreeg om haar vluchtmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die in casu niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

De door verzoekende partij aangevoerde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER